

Reflexions personals en la mort del Dr. Lluís Solé

Carles CARRERAS I VERDAGUER
Societat Catalana de Geografia

Com és de més dolorós i trist haver d'escriure aquestes ratlles arran de la desaparició del Dr. Solé, que les que li dedicarem ara ja fa més de set anys ran de la seva jubilació acadèmica. En aquella publicació-homenatge és recollida una part de la seva personalitat geogràfica i científica, però avui és l'home qui ens manca; ens ha deixat a ple estiu, quan tants érem de vacances, com cinc anys enrere ho féu també el seu mestre i amic En Pau Vila...

Jo no puc recordar quan vaig fer coneixença del Dr. Solé, però ben probablement que devia ésser quan ja estudiava a la Universitat; juraria que fou a través de la *Geografia de Catalunya*, de l'editorial Aedos, quan en vaig tenir les primeres referències. Abans, havia tingut amistat amb el seu malaguanyat fill Oriol, quan feiem «Preu», però vaig estar encara molts anys a relacionar tots dos Solé.

Fou així, doncs, que entre aquell llibre, les referències als seus treballs sobre la «Mesa-ta» a les classes de Geografia d'Espanya de segon curs i quan vaig tenir l'honor d'ésser uns mesos alumne d'ell a cinquè curs, a la matèria de Geomorfologia, va passar ben poc temps. I quin temps, aquells anys 1965-70 a la Universitat de Barcelona!

Si el contacte directe amb En Pau Vila fou ran dels treballs de la meva tesi de llicenciatura, amb el Dr. Solé hi vaig entrar en contacte amb la meva incorporació a la Junta de la Societat Catalana de Geografia quan ell n'era president. I cal dir-ho, en totes dues ocasions fou gràcies i a través del bon amic Lluís Casassas, que ell si que ja els coneixia d'anys. Els qui hem tingut el goig i l'honor de pertànyer a aquella Junta de la Societat no podem oblidar mai les exquisides reunions que celebràrem a casa seva, a Capellades (on la mort l'anà a cercar), al seu despatx de la Universitat o a l'Acadèmia de Ciències; llavors, encara, l'Institut d'Estudis Catalans no havia recuperat el seu estatge. Ultra l'agradosa feina d'una Junta d'una societat qualsevol, que amb ell s'elevà a la categoria de científica,

hom hi aprenia un munt de coses de Geografia, dels geògrafs i de la vida cultural i social catalana, en general. Amb ell iniciarem la normalització que suposa el cobrament dels rebuts per domiciliació bancària. Amb ell començarem la prodigiosa aventura de treure la Revista Catalana de Geografia que ens oferí el mecenatge del Senyor Puchades, que ja farà tres anys que també ens deixà.

Justament ell ens animà a continuar d'una manera o altra la Revista, la sortida de la qual ja no ha pogut veure. També ell va tenir cura de la conservació de la magnífica biblioteca del Sr. Puchades, amb el valuós fons que hi legà En Pau Vila, i d'això si que en tingué el goig de veure'n la solució.

Ara fa poc més d'un any que en el seu nom vaig dur el condol de la Geografia catalana a l'enterrament del seu bon amic madrileny Manuel de Terán. El seu article d'homenatge haurà estat una de les seves darreres feines professionals. Des de llavors, els contactes amb ell han estat més esporàdics; la seva vida es debilitava dia rere dia, però ningú no pensava que s'hagués d'apagar tan aviat. El darrer dia que el vaig veure personalment fou en la sessió de clausura del curs 1984-85 de la Societat Catalana de Geografia. La darrera conversa telefònica fou quan donà suport entusiàsticament a la candidatura d'En Lluís Casasas a la Presidència de la Societat.

Ara ja només ens resta la seva obra, el seu record, la petjada que ha deixat en tants de nosaltres. Descansi en pau el Dr. Solé d'una vida profitosa, però prou turmentada; sempre el recordaré al petit cementiri de Bor, davant la tomba de l'Oriol, ran de l'excursió a la Cerdanya de la Societat Catalana de Geografia el 1976, per celebrar els cinquanta anys del llibre d'En Pau Vila; la nostra impotència, llavors, només feia dipositar un ram de clavells vermells que fins allà vàrem aconseguir d'amagar-li...

Bons records i mals records que fan la vida d'un home, d'un ciutadà i d'un científic. Des d'ara haurem de pensar entre tots de retre-li el millor homenatge que la seva obra i la seva figura mereixen.